

Ivan Rajović

KAD SLEPCI MARŠIRAJU

Ako postoji nešto gadno u životu, a postoji, dakako, dakle ako postoji nešto na šta ja nikada neću moći da se naviknem, onda je to buđenje. Ko zna po koji put pokušavam da zadržim stisnute kapke još minut, pola minuta, bar još nekoliko sekundi pre nego što konačno dozvolim svojim zenicama da se suoče sa dnevnim svetlom davno, davno već podmaklog dana. A onda-užas. Stvarnost se poput neke moćne ptičurine obrušava na moju jetru, moj mozak, moje nadbubrežne žlezde i žlezde sa unutrašnjim lučenjem, na moje periferne živce, kosu i nokte, prosto rečeno na sve ono što bi u fizičkom i psihičkom smislu izvesno vreme na ovoj zemlji trebalo da budem ja. U redu, prihvatam igru, ja jesam ja i tu sam gde sam onoliko dugo koliko to bude potrebno, serijski proizvod zaveden u knjigama pod imenom i prezimenom, godinom i mestom rođenja. Uostalom, nemoguće je ubaciti se u igru dok te ne zavedu, evidentiraju, ispečatiraju i oblepe taksenim markama plazeći svoje modre mastiljave jezičine na tvoju malenkost koja još nema blage veze šta je sve čeka u tom pojedinačnom prvenstvu s preponama, potplaćenim sudijama i proždrljivim navijačima koji samo čekaju da poklekneš, zastaneš, zatražiš time out, pa da te smažu, da te sjebu, da te više nema. I što je najgore, sve to protiv tvoje volje. Ko je mene uopšte pitao hoću li ja da se igram, hoću li da učestvujem u tom slaganju domina, bacanju kockica, u toj besmislenoj borbi koja se uvek isto završava – porazom? Čovek je rođen da bi bio poražen, čovek je unapred izgubio svaku igru, svaku bitku, sve, čovek je unapred izgubio samog

sebe. Da, i zašto smo onda ovde, šta sve to znači, to pomeranje sa crnog na belo iz noći u dan do konačnog poraza, do mata, beskrajnog crnila u koje neizostavno odlazi svaki pion, svaki konj, svaka okrunjena i okrnjena glavurda? Sranje. Šta je onda buđenje, još jedno suočavanje sa svim tim što mi je tako dobro poznato, još jedan dokaz besmislenosti svega, još jedan klinac ispod nokta ili još jedan stepenik dole, do samog pakla, ako to sranje uopšte postoji, u šta sumnjam. I ne samo to, sumnjam u sve, naročito ujutru kada se iz lutke noći izlegnem i zalepršam lenjo krilima *velikog krmeljivog sumnjala* flegmatično obešenog o krhku grančicu svakodnevice. Čemu sve to vodi?

U toj areni, ipak, treba izdržati, ne dozvoliti drugima da okreću palac nadole odlučujući o tvom jebenom životu, ako ni zbog čega drugog, a ono iz inata. Nisam tu svojom voljom, neću ni otići svojom voljom, u to sam siguran, ali dok jesam hoću da trajem, zašto sam inače dolazio ovamo na ovu obalu tuge, nade i očaja, na ovaj greben u okeanu besmisla, na ovu ljusku, ovaj nojev sanduk koji pluta nad tamom beznađa? Uostalom, nije li onaj koji me je ovamo poslao imao neke planove sa mnom, nisam li ja, nije li svako od nas u misiji neke više ideje koju još niko od nas nije spoznao? Ili možda jeste! Ili smo tu samo za to da se razmnožavamo, da se kotimo, pilimo, da se telimo i prasimo sa tom šačicom razuma koja, iskreno rečeno, i nije neka prednost u odnosu na životinje. Zapravo, ako čovek baš hoće da bude pesimista, baš on, mislim razum, ono je što će nas sjebati, što će nam konačno doći glave. A kad se malo bolje pogleda to baš i nije neki futur.

A zbog čega to, pitam ja? Naravno, zbog uma, zbog razuma, zbog svesti, zbog intuicije, zbog etike, sve sama psihologija, jebote, ko će to da shvati, a? I baš zbog toga mislim da bi trebalo jednostavno gledati svoja posla, ćušnuti tintaru pod usrano krilo kao usrani golub i razrađivati taktiku kako se što bezbolnije provući kroz život. Gluposti, sve same gluposti, kažem vam, svako buđenje mi unese takav košmar u život da više ne znam šta da mislim, na koji način to da činim i za koji kurac uopšte da se bavim tim duhovnim maltretiranjem sopstvenog tela kad mu je i ovako odviše svega? A opet, kad malo bolje razmislim, šta je to drugo čime bih mogao da se bavim u životu? Moram da priznam da ne nalazim ništa pametnije ni primerenije, bar ne mojoj ličnosti. I tako konačno dolazim, po ko zna koj put, do zaključka da sam ja zapravo osuđenik, čovek osuđen na život i to život kroz koji

mora da se probija sopstvenom tintarom, odnosno onim što je u njoj, a to nije tako lako. Kao što rekoh, zapravo tako smatraju umne glave, um je savršenstvo, e, a ja sam taj koji je na sebe uzeo zadatak da se bavi tim savršenstvom. Pitam se samo: nema li čitav ljudski rod malo prakse u toj oblasti da bismo mi *privilegovani* postigli neke opipljive rezultate? Nije li se ljudski rod oduvek bavio više bezumljem nego prijatnijom varijantom istog ovog pojma? Dakle, ako je to ljudima u krvi, ako im je bezumlje u prirodi, onda sam ja neprirodan tip, izrod neki. Znam, svestan sam toga, ali šta se tu može, kod takvih, hoću reći ovakvih, ljudi uvek postoji uverenje da je baš to što oni rade ono pravo. Možda i jeste, ko će ga znati. I šta je to pravo? Ne misle li i najokoreliji zločinci da je ono što oni rade ono pravo? Naravno, kada se okolnosti primene na njihovu ličnost, na njihovu svest, prosto se dođe do zaključka da oni zapravo i nisu mogli biti ništa drugo do ono što jesu : trboseci, secikese, oceubice, sknavitelji grobova, siledžije, nekrofilii, sadisti i šta još sve ne. Sve same gadosti, a opet, šta bi svet bio bez ovih jadnih, deformisanih spodoba, mada je moguće sebi postaviti i provokativno pitanje: jesu li oni zaista ti koji su deformisani? Šta smo mi ispravni, moralni, elitni primerci Božje zajebancije patentirani pod nazivom *čovjek*? Zapravo, ako se govori o deformacijama, onda su oni više pravi nego što su to ovi drugi, hoću reći *mi*. Mislim mnogo su bliži onim suštinskim odlikama ljudske, ili uopšteno, životinjske vrste koja je, ako hoćemo da budemo iskreni, svojstvena svima nama. I ne samo to, mislim da mnogi od nas s teškom mukom uspevaju da te monstrume u sebi spreče da te svoje krvožedne gubice ne promole ispod površine moralne, etičke i zakonske žabokrečine. Naravno, mnogi to uzdržavanje od svoje prave prirode plate; neki otputuju u ludilo, drugi pak proživljavaju svoje jebene živote kao sopstvene senke u večitom strahu da jednoga dana ne zapene, da im krv ne ofarba beonjače, očnjaci narastu, a koža ne odlakavi. Vuku se oni tako između ta dva pojma, ja- anđeo i ja – monstrum. Tu su, pored nas, marljivo vuku terete sopstvenih zabluda, dobrovoljno izgnanstvo u svet dobrih, časnih, poštenih građana, uzgajaju svoje naslednike, biološki se reprodukuju, jebote, bez kontrole, bez odobrenja, bez ičije overene odluke da je to u redu, da je O.K. Pa, gde to ima? A znam, ne da znam, siguran sam da su među nama ti potencijalni manijaci za koje čovek nikada ne može garantovati da se baš tog časa u njihovoj izvitoperenoj, ukroćenoj svesti neće otkinuti neka nitnica, neki federčić, zavrtanj ili koji kurac i da će baš tog momenta svoje sekutiće prošetati po vašoj šiji. Znam da su tu, na svakom koraku, da vam

dišu u potiljak dok u majmunolikoj pozi, okačeni o držače, prevaljujete put od kuće do posla, da su vam kolege, posilni, pretpostavljeni, nadređeni, podređeni, određeni, neodređeni i kakvi sve ne. Uglavnom, tu su, svuda oko vas i samo je pitanje dana, ili čak sata, kada će početi da pucketaju, kao kokice, rasprskavajući se i pokazujući svoj prava, duboko skrivana i dugo čuvana lica. Jeste, ali šta bi mi pisci radili da nije takvih? Kakav bi bio ovaj svet kada bi se mamini sinovi, dobri očevi, vredni radnici, poštenjaci, časni ljudi, veliki ljubavnici, verne žene, poslušna deca i ostali naj, naj... štancovali kao žetoni i samo ih ubaciš kroz onaj prorez u automat za život i kažeš "furaj" i nema da te boli glava, znaš da sve šljaka bez greške. Ludo, a? Ma idi, bre, čisto sranje. Šta bi onda pisale novine, čemu bi služila televizija, ko bi onda pravio crtaće u kojima niko nikome ne jebe mater, niko nikoga ne davi, kolje, dere mu kožu, ukokava ga hiljadama volti, baca pod vozove, baca ga sa Empajer Stejt Bilinga, baca ga sa Ajfelove kule, šalje ga na Mesec ili u pizdu lepu materinu? A, koji bi to crtaći bili, recite vi meni. Nikakvi, naravno. E, pa to je ono što hoću da vam kažem.

U suštini, svi smo mi manje-više zli, perverzni, sebični, iskompleksirani, sujetni, prljavi, ružni, svima je nama stalo samo do sopstvene bulje, jebe nam se za druge. U svakom od nas ključa po jedan Raskolnikovčić da probije ljusku jajašceta lepih manira, ali uvek postoji nešto što ga sprečava, što nas prisiljava da ostanemo tamo gde jesmo i da se u toj jebenoj borbi za svoj jebeni status izborimo jebenim oprobanim sredstvima.

Naravno, poznato je da je u dilkarnicama gotovo nemoguće iskopati slobodan krevet, hoću reći da je u njima tesno kao u dupetu, pravi miting, jebote. Dilkani kao da su rešili da osvoje svet. I hoće, siguran sam, ali to su oni drugi slučajevi, čista patologija, mislim ljudi čiji su nervi ciknuli zbog sasvim drugih stvari, ako su uopšte ciknuli, mislim, to je sporno. Valjda taj Bog, ili šta već, čoveku na samom rođenju po sopstvenom nahođenju dodeli šačicu, ili šaketinu, tih damara, nerava, sive i bele mase i jebem li ga čega još pa ti burazeru, pa ti sestro, lepo izvoli, služi se. Naravno, uputstva za upotrebu nema nigde, kako dozirati, da li mućkati pre ili posle upotrebe, na kakvoj temperaturi i pri kakvoj svetlosti sve to čuvati? Ništa od toga. Imaš kičmu, imaš mozak, nervni sistem - pa izvoli, služi se sam, ako umeš, ako ne umeš - baš ga zabole, imao si mogućnost, dato ti je, a to što si ti glup, tvoj je problem.

E, to je ono zbog čega mnogi u određenom trenutku shvate da su zajebani, da su mazge koje na svojoj jadnoj grbači, pored svih ovozemaljskih pizdarija, nose još i taj nervni sistem koji ih samo gura u još veća govna, koji oseća ono što oni uopšte ne bi hteli da osećaju, koji zahteva ono što oni fizički nisu u stanju, koji se plaši i onda kada za to nikakav razlog ne postoji, a raduje se bez veze, iz čista mira, koji jednostavno funkcioniše sam za sebe jer mu se tako može, i apsolutno mu se ne jebe hoće li telo, ta hrpa mesa, kostiju i govana uspeti da ga prati, čak i ako u nekom prećutnom sporazumu i pristane da mu služi.

Eto, zbog toga se kod mnogih dogodi da u jednom trenutku jednostavno ciknu, a to nije tako retko kao što se čini, ti umovi se gase, jebote, kao ulične svetiljke u rano jutro, da baš tako, i šta nam, odnosno njima, preostaje - ljuštore ispunjene vakuumom u kojem trepere pokidane žičice sećanja, obešene o visoke stubove zauvek izgubljene nade, a sve to pored puta u ništavilo. Jezivo, a? Samo, kažem, tih slučajeva je mnogo više nego što bi se to moglo zaključiti iz prijavnih i odjavnih lista najrazličitijih neuropsihijatrijskih klinika, odnosno dilkarnica. Zapravo, kad malo bolje pogledam, sklon sam da zaključim da su oni pravi ludaci na slobodi. Ili, što je još gore, oni su među nama, a da uopšte nisu svesni svoje izvitoperenosti, svoje iščašenosti, svoje otkaćenosti, svog *jebenog ludila*.

Samo, da se razumemo, ovde pod ludacima podrazumevam one prave ludake, one koje lancima, luđačkim košuljama ili elektro- šokovima traba sprečavati da ne naprave opšti pokolj ili sami sebi ne oduzmu ono što više nije život, a neki adekvatan pojam mislim da još nije izmišljen. Gledao sam ta lica, shvatajući kako ne postoji nešto slično što čoveka može da obori na dupe, da mu sledi krv u venama i arterijama, da mu digne kosu na glavi ili ga dovede do same ivice očaja i negde u svesti mu ostavi pečat koji se do smrti više ne može ukloniti nikakvim sredstvima, prirodnim ili lažnim osećanjima, farbama, lakovima, maskama i ostalim sredstvima kojima podsvest zna da zamaskira ono što razorno deluje na naše nežne, osećajne, tanane, samarićanske dušice naučene da život prihvataju uglavnom sa one strane koja im odgovora, a na svaki izlazak iz te jebene ustaljene kolotečine reaguju bekstvom ili nastojanjem da se sve to zaboravi. Idiotski. Nikuda se ne može pobeći i ništa se ne može zaboraviti, samo se može gurnuti u nekakav budžak svesti s lažnim ubeđenjem da smo ga se rešili, ali to je

samoobmana. Ničega se mi ne rešavamo jer smo mi zapravo najjebenije žrtve sopstvenih čula i ako na vreme ne shvatimo i protumačimo ono što ta govnerska čula registruju, već ga samo odgurnemo, sklonimo od očiju i ušiju, od mozga... ono će se vratiti, ali ne više kao odgurnuti pojam koji u jednom trenutku nije odgovarao našem razmaženom shvatanju, već kao tavansko strašilo koje iznenada bane u sred sobe, kada se tome najmanje nadamo, umazano rdom i paučinom, nagriženo vlagom i tamom, presvučeno ljigavom zelenkastom patinom koja ga čini neprepoznatljivim, originalnim i novim, još jednim pojmom s kojim naša svest, naš urođeni nagon za samoodržanjem, mora pokušati da izađe na kraj, a zapravo, što je najgore, u pitanju je uvek isti razbojnik, po ko zna koji put skriven iza jezive maske, koji se simpatično zabavlja u igri koju smo mi sami nametnuli.

Kažem, gledao sam ta lica, te prazne kućice iz kojih su zauvek izmiledli slinavi pužići razuma, gledao sam tu monstruožnu ambalažu u koju je od sad pa do večnosti uvijeno jedno veliko i prazno ništa, najverovatnije jedino ništa koje nastaje iz haosa i koje više nikada neće biti ništa osim velikog, neograničenog, nedostupnog i neshvatljivog *ništa*. I ono što sam u tim trenucima osećao, ako je to uopšte osećanje, bilo je nešto za šta jebeni pojmovi još nisu pronađeni da bi ga pojasnili, da bi ga opisali, da bi ušli u njegovu suštinu, ako to uopšte ima suštinu. U svemu tome najteže je suočiti se sa očima. Ne znam otkud, ali mi se čini da u očima mrtvaca, bar do onog trenutka dok mu ne sklope kapke, ostane nešto od bivšeg života: krik, čuđenje, neverica, užas ili, jednostavno, plavetnilo neba čija se neograničena širina zbijena u jednu tačku zauvek utisnula, kao žiža, u okrugli ugarak zenice. U očima ludaka toga nema. Oči ludaka i nisu oči, oči ludaka su zapravo primer ili dokaz da isto nije isto, da jučerašnje oko nije današnje oko ukoliko je preko noći iz beduinske mešine u vreli pustinjski pesak zauvek otekla dugo prikupljana voda, otekao razum, ne ostavljajući trag, ali ostavljajući za sobom njih, najjeziviji i najočigledniji dokaz da čovek i nije ništa drugo do razum, ostavljajući ta dva ne mrtva, ne ugašena, ne deformisana svedoka, već ta dva mala ništavila, te dve tamne fleke u kojima ima još samo toliko života da se iza njih jasno naslućuje praznina široka kao Univerzum u kojoj ponekad svojim tamnim sjajem bljesne još jedan napad ludila, još jedan refleks potisnute volje za životom. Gledajući to čovek ne može da se otme utisku da je smrt milost, dar božji, smrt je spasenje i samo je tako treba gledati i prihvatiti, naravno, ako treba birati između nje i ludila. Jer, koliko je meni poznato, kada je u pitanju priroda postoji živa i

mrtva priroda, živa bića i mrtva priroda, dakle, mrtva priroda i mrtva bića, a ludilo je nešto između, ludilo je živa smrt, ludilo je najveća od svih tragedija koja može da zadesi čoveka, kazna koju je samo priroda mogla da smisli. To sam zapravo hteo da kažem. Dale, kad govorim o ludilu ne pada mi na pamet da pominjem ono pravo, kliničko, patološko ludilo, ne pada mi na pamet da uzimam u obzir ljude koji to više nisu, ne želim da se svojim podsmešljivim, ironičnim okom dotičem onih od kojih je i sam Gospod bog digao ruke, onih koji sputani, okovani i šokirani polako dogorevaju neostvareni ni kao ljudi ni kao biljke, jadni primerci neuspele ljudske misije u loše ostvarenom spoju duha i tela.

Za razliku od ovih, mirno možemo reći predodređenih, unapred žrtvovanih, postoje oni drugi koji su još uvek u stanju da svoje ludilo prikriju ili ga jednostavno nisu svesni. Oni svoje ludilo nose ponosno, daleko od mogućnosti da shvate njegovu suštinu. Oni zapravo o svom jebenom ludilu i ne razmišljaju kao o jebenom ludilu, već kao o sreći kojom ih je sam bog obdario da se na krilcima te lepršave euforije izdignu iznad ozbiljnosti i bljutavosti postojećeg sveta u sfere sopstvenih interesa i pojmova što ih već u sopstvenim očima čini bogom danim primercima ljudi, nekom novom vrstom koja zapravo i ne haje ni za šta drugo osim za svoj status i svoje zadovoljstvo, što možda i nije tako loše ili, bolje rečeno, ne bi bilo tako loše kada bi bili u pitanju ljudi koji svoju porciju mozga znaju da upotrebe na pravi način, ovako sve to postaje smejurija od života. Žalosna smejurija. Pred našim očima plešu legije srećnih stvorenja, a osnovni uzrok te sreće zapravo je odsustvo jedine stvari koja čoveka i čini onim što on zapravo i jeste - pameti.

Iz ovog ovakvog naklapanja mogli bi se izvući neki pametni ili bar korisni zaključci. Ako je sve to tako, a jeste, pamet uopšte nije uslov za srećan život. O tome je, uostalom, i previše toga rečeno i to uglavnom od ljudi koji su bili ubeđeni da poseduju ovu samo čoveku datu privilegiju. Dakle, pamet ili razum, dovoljno je veliki dar prirode da bi se moglo zahtevati, ili bar priželjkivati, nešto više. A, ako se i priželjkuje, onda to nije samo uzaludno, već i neskromno, a što je najcrnje i neostvarljivo. Naravno, sada bih se mogao upustiti i u ona suluda tumačenja o tome šta je to sreća i da li je njeno poimanje od čoveka do čoveka sasvim drugačije, pa čak i u potpunoj suprotnosti. Međutim, to je nepotrebno. Sreća uopšte ne postoji, sreća čoveku nije data jer je on u suštini nezadovoljno, nezajajljivo,

sebično i tužno biće kakvim ga zapravo čini um, a taj isti um sve to diktira najverovatnije iz razloga sopstvenog održanja za koje bi se moglo pretpostaviti da je u službi neke više ideje. Ali ja ne bih sada da ovde razglabam o višim idejama koje neosporno postoje no, za nas su još uvek, i dosta dugo će ostati, samo apstraktni pojmovi. Trebalo bi se malo spustiti među ljude, onakve kakvi oni jesu, a po meni neka osnovna podela bi se mogla napraviti tako što bi se čitav ljudski rod svrstao u dve grupe, naravno, uz određene podgrupe, na pametne i lude kod kojih se, što je paradoksalno, javljaju sasvim oprečna osećanja; pametni su nesrećni zato što su pametni, a ludima je sasvim svejedno što su ljudi, oni su čak u određenoj meri srećni ili su bar ravnodušni. Ne proističe li iz toga da bi pametni, ako žele sreću, trebalo da je traže u ludilu, a to je ono na šta oni sigurno, dok su pri pameti, neće pristati. Zašto se onda ne zadovoljiti onim što imamo, onim što nam je dato? Uostalom, ako smo u službi neke više ideje, naš je put tačno trasiran, naše mogućnosti tačno određene, a svaki pokušaj da se domognemo nečeg višeg od onoga što je samim rođenjem ili pre toga ugrađeno u naš biološki mehanizam, iluzorni. Jedina sreća za svakog pametnog čoveka mogla bi biti nastojanje, i bar delimičan uspeh u nastojanju, da shvati samog sebe. I to je sasvim dovoljno. Jer, kako bi to lepo rekao Aristotel : **FORMA SVIH FORMI JE RAZUM KOJI MISLI SAM SEBE.**

PR

DIOGEN pro kultura
[xtp://diogen.weebly.com](http://diogen.weebly.com)